

◇
MAGI ♦ LAIR

รหัสนักเรียน: 45

นักเรียน (SS1)				
	ชื่อ	Rohan (โรซาน)		
	ชั้นปี	กลาง		
	ธาตุพรสวรรค์		ธาตุหลัก	
	อายุ	~17	วันเกิด	ฤดูใบไม้ร่วง (เดือน10)
	เพศ	ชาย	ส่วนสูง / น้ำหนัก	167cm / 52kg
	อ่านหนังสือออกหรือไม่: เล็กน้อย		ครอบครัวยังมีชีวิตอยู่หรือไม่: ไม่มี	
	ติดตามตัวละคร: mgr-rohan		ติดต่อผู้เล่น: FB : เมื่อไหร่จะได้กินบัวลอย	

สาเหตุที่เข้าเรียน: เริ่มแรกเขาต้องการศึกษาวิธีสร้างชีวิต/ขบชีวิตและชำระคำสาปจากพระเจ้า (เนื่องจากความเข้าใจผิดว่าเวทมนตร์สามารถทำได้ทุกอย่าง) แต่หลังจากรับรู้ถึงข้อจำกัดของเวทมนตร์(ยังไม่ล้มเลิกการทดลองสร้างชีวิตและปัจจุบันอยู่ในสถานะหลุดตัวเอง)เขาไปโฟกัสกับความต้องการภายในใจลึกๆแทนซึ่งก็คือ

ความต้องการมีเวทมนตร์ไว้ป้องกันตัวไม่ให้ใครมาดูถูกดูแคลนหรือทำร้ายเขาได้อีก ต้องการให้ชื่อตัวเองเป็นที่หวาดหวั่นและยำเกรงของผู้คนภายนอกเพื่อสร้างพื้นที่ตัวตนให้ตัวเองและเหล่าคนนอกคอกทั้งหลาย(เหล่าคนที่มีสีผสมสีดำแปลกประหลาดในโลกนี้)

** แต่โรซานไม่ได้มีเจตนาจะทำร้ายผู้อื่นก่อนแต่อย่างใดอย่างมากที่สุดแค่ขู่ แต่ถ้าอีกฝ่ายลงมือก่อนมันก็..

มุมมองต่อเวทมนตร์: “ถ้านี่คือวิชาปาณาหนะที่พวกโบสถ์บอก จันฉันขอเป็นคนปาจนคนกรกเลยดีกว่า เวทมนตร์เนี่ยทำอะไรหลายอย่างได้สะดวกชะมัด!” แม้จะเสียดวงตาไปแต่โรซานไม่แคร์เลยซักนิดก็ในเมื่อเวทมนตร์มันทำได้แทบทุกอย่างขนาดนี้แถมยังตรงจุดประสงค์ที่เขาอยากเป็นที่ยำเกรงอีก(ก็แหม ถ้าคุณเป็นคนปกติที่ยังสติดีก็คงไม่อยากหือกับไอบ้าที่ขยับรูปปั้นหินได้หรอกเนอะ?)

มุมมองต่อญาติ: “อืมม ความทรงจำมันขาดๆหายๆแต่ก็ดูเหมือนจะจิตใจดีนะแถมยังให้พลังเวทมนตร์ด้วยนี่นา” มองในเชิงบวกและไม่นึกสงสัยในที่มาเลยซักนิด โลกนี้มันแปลกเกินกว่าจะตั้งคำถามมาตั้งแต่แรกแล้วนา

มุมมองต่อปีศาจ: “ได้เรื่องมาว่าทำร้ายผู้คนไม่เลือกหน้าแบบนี้มันก็อันตรายอยู่นะ!?” อยู่ในเกณฑ์เฝ้าระวัง โรซานเคยได้ยินและเผชิญการมีอยู่ของพวกมันมาตั้งแต่เด็กอยู่แล้ว ตามตรงว่าเอียงไปทางรำคาญมากกว่ากลัวเนื่องจากมันทำให้การใช้ชีวิตและการเดินทางมามากิเรายากขึ้นแบบเท่าตัว

ประวัติ: โรซานเกิดมามีผมสีดำดังคนป่าเถื่อนและมีดวงตาสีเหลืองทองดังปีศาจในเรื่องเล่า ทั้งหมดล้วนเป็นพันธุกรรมที่เขาได้รับมาจากพ่อและแม่ผู้ซึ่งเป็นคนนอกคอกแต่นั้นไม่ใช่สลักสำคัญอะไรนักหรอกเพราะตัวเขาเองก็มีความสุขใน ‘หมู่บ้านนอกคอก’ แห่งนี้ดี.. ที่นี้เต็มไปด้วยผู้คนที่มีลักษณะบางอย่างอันไม่พึงประสงค์สำหรับคนทั่วไป(ตามที่โรซานได้ยินมานะนะ)ไม่ว่าจะ ผมสีแดง บ้างละ หรือตาสีแดงไม่กี่สีเดียวกันกับเขาแต่เขาเป็นว่าคนที่นี้มีบางอย่างที่เหมือนหรือสอดคล้องกันอยู่ไม่มากนักน้อย อ๊ะ แต่ก็ใช้ว่าจะมีประชากรเยอะนะรวมๆกันก็เกือบ10คนได้มั้งแถมพออยู่บางที่ไปได้ซักพักใหญ่ก็ต้องเตรียมตัวย้ายถิ่นฐานไปที่อื่นแต่โรซานไม่ติดหรอกนะ ดิชะอีกได้ผจญภัยด้วย! ระหว่างทางทั้งพ่อและพวกผู้ใหญ่ก็จะพยายามสอนเขาเกี่ยวกับทักษะการเอาชีวิตรอดในป่า ทั้งวิธีซ่อนตัวจากปีศาจเฉย ผลไม้ไหนกินได้หรือกินไม่ได้ และที่สำคัญการระวังตัวจากคนภายนอก เด็กๆที่นี่ถูกสอนเสมอว่าถ้าจะเข้าเมืองหรือออกไปเล่นจะต้องสวมชุดปิดบังดวงตาและเส้นผมไว้เสมอไมอย่างงั้นพวกเขาจะพบกับเรื่องเลวร้ายที่อาจลามถึงชีวิตได้

ส่วนวิชาที่โรซานชอบมากที่สุดนะเธอยังงี้ก็ต้องเป็นวิชาแกะสลัก!! เคยบอกริยังว่าพ่อของโรซานนะเป็นนักทำของเล่นประจำหมู่บ้านนอกคอกแห่งนี้เลยนะจะไม๊ จะห็น เขาแกะสลักได้หมด(แต่เหมือนแค่ไหนก็อีกเรื่อง)และแน่นอนว่าในฐานะลูกชาย โรซานย่อมได้รับการถ่ายทอดวิชาซึ่งเขาเองก็ทำได้ดีโดยเฉพาะการแกะสลักหินจนแม่เขาเองยังเคยเอ่ยปากด้วยซ้ำ

“สวยงามเลยจ้ะโรซาน แบบนี้อีกไม่กี่ปีคงเก่งกว่าพ่อแน่เลย”

“เฮ้!! ฉันฟังอยู่นะ ซ่าๆได้ยินไหมโรซานแม่แกพูดแบบนี้คราวหน้าพ่อไม่อ่อนข้อให้แกแน่”

“ฮึๆ ผมไม่กลัวหรอก! ผมจะเป็นช่างแกะสลักหินที่เก่งกว่าพ่อให้ดู”

“หน้อยแน่เจ้าเด็กอวดดีนี่ ไปได้ความกล้ามาจากใครกันซี!!” แล้วเย็นวันนั้นก็เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะของการไล่จับกันสองพ่อลูกโดยมีผู้เป็นแม่คอยยืนหัวเราะอยู่ไม่ไกล

ชีวิตดำเนินไปด้วยดีเขามีพ่อแม่ที่รักเขาสุดหัวใจ(แต่ไม่รู้ทำไมบางครั้งตอนเขาแกล้งหลับถึงได้ยินพ่อกับแม่พูดทันท้องว่า ‘ให้อภัยพวกเราด้วยนะลูกแต่พวกเรารักลูกจริงๆนะ’ จะอยากให้เขาอภัยอะไรกันไม่ได้โกรธกันซักหน่อย โรซานละงะ) เขามีเพื่อนๆและที่นอนๆจากบ้านอื่นคอยเล่นด้วยทุกอย่างมันก็ดีจนกระทั่งวันนั้นที่แม่ของเขาเกิดล้มป่วยหนักกระทั่งหันหันพ่อเขาพยายามออกไปหาสมุนไพรต่างๆมาให้แม่แล้วแต่มันก็ไม่ได้ผลซักอย่างอาการของแม่ทรุดตัวลงแล้วในขณะที่โรซานกำลังออกมาเก็บสมุนไพรแทนพ่อที่กำลังนอนเฝ้าแม่คลายความเหนื่อยล้านั่นเองเขาบังเอิญไปได้ยินเรื่องราวจากปากนักเดินทางที่ผ่านมาเข้า

“สมุนไพรจากโบสถ์นี่มันดีจริงๆรักษาได้ทุกอย่างเลยมั้งเนี่ย?”

“จริงซ่าๆ ต้องเป็นเพราะมันได้รับพรพระเจ้าแน่ๆ”

“โชคดีของเราแล้ว”

โรซานตาเบิกกว้างจากเรื่องราวที่เขาฟังได้ฟัง สมุนไพรที่รักษาได้ทุกอย่างอยู่ในโบสถ์จันเธอ? แบบนี้แม่เขาก็มีหวังแล้วนะสิ!! ระหว่างที่โรซานกำลังจะหันหลังกลับไปบอกคุณพ่อเขาก็ชะงักกึกขึ้นมาได้ว่าพ่อของเขาอดหลับอดนอนเพื่อหาสมุนไพรมาหลายวันแล้ว ตอนนี้ต้องเหนื่อยมากแน่....

ด้วยสมองที่ยังขาดการตัดสินใจที่เฉียบขาดและความกล้าหาญอันบ้าบิ่นสุดท้ายโรซานก็ตัดสินใจว่าเขาจะไปโบสถ์แห่งนั้นด้วยตนเอง

‘ถ้าฉันคุมสติให้ดีและหาผ้ามาปิดตาให้เหมือนคนตาบอดล่ะก็ จะต้องไม่มีใครสงสัยแน่!!’

‘อีกอย่าง ถึงแม้พวกเรานอกคอกจะไม่ได้รับการต้อนรับก็เถอะแต่ฉันยังเป็นเด็กอยู่เลยนะอย่างน้อยก็คงแค่โดนตอץซักครั้งแต่ไม่ถึงตายหรอกน่า สบายมาก แคร์รับเอารึกลับ!’ นั่นคือแผนรับมือเดียวที่เด็กน้อยคิดได้ เขามองโลกในนี้สวยงามเกินไป

โรซานปลอมตัวเป็นเด็กชายตาบอดเนียนปะปนมากับฝูงชนอย่างที่เขาวางแผนเอาไว้ ตลอดทางเขาก็ได้ทั้งสายตาสังสารบ้าง สายตาดูเย้ยบ้าง สายตารังเกียจบ้าง แต่นั่นไม่สำคัญเพราะเป้าหมายที่แท้จริงของเขาคือโบสถ์ที่อยู่ชายหมู่บ้านคนธรรมดา เมื่อเขาต้องมาเผชิญกับผู้คนและประตูโบสถ์โรซานก็แสดงความน่าสงสารเสียเต็มประดาโกหกว่า ตนนั้นดวงตาแพ้แสงจนแทบบอดแต่กำเนิดอาศัยอยู่กับมารดาเพียงสองคนที่กระหม่อมชายป่าอีกฝั่ง บัดนี้แม่ของเขาป่วยหนักได้ยื่นว่าที่แห่งนี้มียาดีเขาจึงมาขอวิงวอนความเมตตาจากผู้รับใช้พระเจ้า ถึงแม้สายตาที่เขาได้รับมาจะมีความคับแค้นใจผสมอยู่บ้างแต่สุดท้ายโรซานก็ได้รับอนุญาตให้ผ่านเข้าไปพบกับนักบวชภายในโบสถ์ได้ ยิ่งเรื่องมาถึงตรงนี้เขายังได้ใจ อีกแค่นิดเดียวเท่านั้น!

แต่เหมือนโชคชะตาเล่นตลกกระหว่างที่โรซานกำลังพูดคุยกับนักบวช(แน่นอนว่าใช้เรื่องราวที่เขาแต่งขึ้นมาเมื่อคืน) มีเด็กจอมซนคนหนึ่งขึ้นนิ้วและตะโกนมาทางเขาว่า “โจร!” สิ่งนี้ทำให้หัวใจของโรซานร่วงตบทุกคนในโบสถ์ขณะนั้นหันไปมองตามเสียงของเด็กจอมซนก่อนจะเลื่อนสายตามาตามนิ้วแล้วจ้องมองมาที่ตัวเขาแทนความกดดันเหล่านั้นทำเอาโรซานหายใจไม่ออกไปชั่วขณะจนกระทั่งแม่ของเด็กจอมซนคนนั้นโผล่มาจากด้านหลังแล้วบิดหูเจ้าเด็กน้อยไปทีกล่าวลังสอนไม่ให้แกล้งคนตาบอดอย่างน้อยก็ไม่ใช่ในโบสถ์ โรซานถอนหายใจโล่งว่าตัวเขารอดแล้วและเมื่อหันกลับจะคุยกับนักบวชต่อเขาก็กลับรู้สึกได้ถึงแรงกระชากอย่างแรงที่สุดเขาจากด้านหลังซะงั้น “ถ้าไม่ใช่โจรแล้วจะปิดหน้าปิดตาทำไม!!” เป็นเด็กน้อยจอมซนคนนั้นหน้าตานุดบึ้งหลังจากโดนคุณแม่ดุมาเขาต้องการถ่ายความน้อยใจนี้ลงไปที่โรซานจึงอาศัยจังหวะที่แม่หันกลับไปทำธุระเดินบึ่งมาที่ตัวโรซานแล้วกระชากสุดขีดตานั้นในทันทีเปิดเผยเส้นผมสีดำขลับสู่สายตาของทุกคน

โรซานรีบหันกลับไปเตรียมจะต่อว่าสวนกลับทันทีแต่ก็ต้องชะงักกับสายตาผู้คนมากมายที่จับจ้องมา โรซานหันไปมองรอบๆสีหน้าของพวกเขาล้วนแต่เป็นความตื่นตระหนกจนกระทั่งโรซานหันกลับไปที่ตรงหน้านักบวชอีกครั้ง

“ท ท่านนักบวช?” มือหยาบกร้านของนักบวชยื่นเข้ามากระชากผ้าปิดตาของเขาออกเปิดเผยดวงตาสีเหลืองทองอันเป็นที่น่ารังเกียจของผู้คน ทำเอาทุกคนตื่นตะหนกกว่าเดิมต่างถอยหลังด้วยความหวาดหวั่นแม้แต่เด็กจอมซนคนนั้นก็โดนแม่เขารัวมาอุ้มไปให้ห่างจากเขาเช่นเดียวกัน สีหน้าของนักบวชแปรเปลี่ยนเป็นความโกรธปะปนกับความรังเกียจ “แก..ไอ้เด็กปีศาจนี่แกล้งโกหกในอาณาเขตของพระผู้เป็นเจ้าเลยหรอ!!”

“ม ไม่ใช่ครับถึงผมจะโกหกเรื่องที่ไปที่ไปแต่แม่ของผมกำลังป่วยอยู่จริงจน—อีก!!” ไม่ทันที่จะได้พูดแตกต่างจบหลังมือเย็นเยียบก็ปะทะเข้ากับใบหน้าของโรซานอย่างจังส่งให้ตัวเขาเซล้มไปเลย

“เจียบปากเสียเจ้าคนบาปหนา!!!” เสียงของนักบวชแข็งกร้าวไร้ปรานี

“ทำบาปขนาดนี้ยังจะดันทุรังอะไรอีก เห็นทีคงต้องสั่งสอนเจ้าเสียหน่อยแล้วเด็กน้อย องค์กรฯ!! เอาตัวมันไปที่ห้องล้างบาป!!” ชายร่างใหญ่ในชุดเกราะสองคนจากหน้าประตูบุกเขามาจับล็อกตัวเขาไว้ก่อนจะลากไปที่ประตูภายในบานหนึ่ง ระหว่างทางโรซานพยายามดิ้นร้องตะโกนถึงความไม่เป็นจริงที่แม่ของเขาป่วยแต่กลับไม่มีใครสนใจมัน พวกเขาแค่มองเขาถูกลากออกไปด้วยสายตารังเกียจ

และหวาดหวั่นเท่านั้น บ้างถึงกับเอ่ยปากว่า ‘แม่ของคนนอกคอกก็ต้องนอกคอกอยู่แล้ว ปล่อยตายไปก็ดีแล้ว’ คำพูดนี้เหมือนเสียงที่ตอกลึกลงไปในหัวใจของโรซาน นี่พวกเรา..ถูกรังเกียจถึงขนาดนี้เลยจ้ะหรือ?

.

ในห้องล้างบาปหรือก็คือคุกใต้ดินที่นี่แหละ โรซานได้เจอคนอื่นๆอีก3คน ชายแก่ที่อ้างตนว่าเป็นอดีตนักบวชแต่เพราะตั้งคำถามเขาจึงกลายเป็นคนบาป เด็กหนุ่มตาสีแดงผมสีดำที่ดูจะโตกว่าโรซาน4-5ปีได้ หญิงสาวผมแดงที่เอาแต่ท่องว่า‘ข้าคนบาปผิดไปแล้วขอพระเจ้าโปรดภัย’เข้าไปเข้ามาในนี้ทั้งโรซานและเพื่อนร่วมห้อง(?)ต้องเผชิญกับชะตาแสนสาหัสไม่ว่าจะเป็นการทำร้ายร่างกาย ทบ เขียนตี การอดอาหาร การใช้แรงงาน การพยายามยึดหลักแนวคิดล้างสมองอย่างรูปลักษณ์ของพวกเขาและการตั้งคำถามล้วนเป็นสิ่งที่ผิด ความชั่วร้ายของปีศาจและ**เวทมนตร์**ทุกอย่างล้วนอยู่ภายใต้คำสวาทว่าเพื่อล้างบาปของพวกเขาผู้ห่างไกลพระเจ้า แต่อยู่ที่นั่นมันก็ไม่ใช่ว่าจะมีแต่เรื่องไม่ดี อย่างน้อยชายแก่ก็ดูจะเอ็นดูโรซานอยู่บ้าง เด็กหนุ่มเองถึงไม่แสดงออกว่าชื่นชอบแต่ก็ไม่ทำอะไรเขาแถมการอยู่ที่นี้เขาได้มีโอกาสมารู้จักกับคำว่า เวทมนตร์ (โรซานเคยถามพวกผู้หญิงหรือนักบวชด้วยความสงสัยแต่สิ่งที่เขาได้รับมาก็เป็นคำพูดประมาณว่า ‘อย่าเอ๋ยถึงมัน วิชาของพวกบาปหนา!’ แล้วก็โดนกระต๊อบบ้างบางครั้ง)จากปากของชายแก่

“เวทมนตร์..จะว่าเป็นวิชาของพวกบาปหนาก็ไม่ผิดละมังเพราะมันคือวิชาที่อันตรายนักเด็กน้อยเอ๋ย มันคือสิ่งทรงพลังที่ทำให้ทุกสิ่งที่เป็นไปไม่ได้เป็นไปได้ ฝ่าฝืนทุกกฎเกณฑ์ธรรมชาติที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเขาวางไว้เพราะอย่างนั้นพวกเขาถึงได้**กล้า**ที่จะพูดถึงใจละ” ชายแก่อธิบายอย่างผู้ทรงปัญญาแต่ก่อนที่โรซานจะได้ถามอะไรต่อหญิงสาวผมแดงก็กรีดร้องออกมาสุดเสียงขึ้นมาที่พวกเขา มือสั่นเทา พรวดโกนว่า “วิชานอกกรีต วิชานอกกรีต พวกมันพูดถึงวิชานอกกรีต!!!!” และก็ต้องขอบคุณเธอเลย ค็นนั้นพวกเขาโดนโบยตีและทำโทษตลอดทั้งคืนเล่นเอาเหนื่อยจนแทบไม่มีแรงสำหรับวันต่อไป

สามวันผ่านไป

ร่างกายของโรซานสับสนมึนงงอย่างเห็นได้ชัด จิตใจของเขายังคงหวนหนีถึงแม่ที่นอนป่วยอยู่เช่นเดิมแต่น้ำตาของเขาไม่อาจไหลได้เหมือนสองสามวันที่ผ่านมาเนื่องจากความเหนื่อยล้าและอาการขาดน้ำ แต่ในขณะที่กำลังเหม่อลอยคิดถึงที่บ้านอยู่นั้นเองชายแก่ก็ได้เดินเข้ามากระซิบข้างหูของโรซานถึงแผนการหลบหนี เนื่องด้วยความที่เขาเคยเป็นนักบวชของที่นี่ย่อมรู้ทางลับมากมาย แผนการก็ง่ายๆเริ่มจากที่คือนี่พวกเขาจะล่อให้หญิงสาวผมแดงกรีดร้องดึงความสนใจผู้คุมและเมื่อผู้คุมเดินเข้ามาในกรงขังนี้เองที่เราจะรุมเล่นงานแล้วให้โรซานกับเด็กหนุ่มอาศัยจังหวะนี้มุดไปทางท่อระบายน้ำที่จะเชื่อมต่อไปสู่ด้านนอก ส่วนตัวชายแก่จะหนีไปทางประตูหลักด้านบนเพื่อเป็นตัวล่อซื้อเวลาให้ เขาอ้างว่าเป็นความดีสุดท้ายที่เขาจะทำให้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของได้คือการช่วยเหลือเด็กอนาคตไกลสองคน แม้จะอยากโตให้มาด้วยกันแต่ก็ขัดความดีร้ายของชายแก่ไม่ได้สุดท้ายในค็นนั้นพวกเขาก็ทำตามแผนที่วางไว้และไม่ว่าจะเพราะโชคเข้าข้างหรือพระเจ้าเห็นใจในความปรารถนาสุดท้ายแสนโง่งมของชายแก่ ทั้งโรซานและเด็กหนุ่มสามารถหลบหนีออกมาได้สำเร็จ

ห่างไกลจากเสียงร่ำไห้ด้านหลัง ร่างเล็กๆของเด็กสองคนยังคงวิ่งต่อไปอย่างสุดกำลังไม่มีใครกล้าหยุดพักหายใจทั้งนั้น

วิ่ง

จงวิ่ง

และวิ่งเสียเถิดเด็กน้อยทั้งสอง อย่าให้มืออันศักดิ์สิทธิ์คว้าตัวเจ้าได้

จงมุ่งหน้าสู่ขุนรกรหนาวเหน็บอันมีนามว่า‘อิสรภาพ’

คนบาปทั้งสองเอ๋ย เจ้าจงอย่าได้หันกลับมาอีก

จงเลือกเส้นทางข้างหน้าด้วยมือและขาของเจ้า

และจงอย่าได้นึกหวนคืนสู่อดีตที่มีอาจแก้ไขอีกเลย

พวกเขาวิ่งจนทะลุเข้ามาในป่าห้วงไกลพอสมควรจนกระทั่งหมดแรงแล้วพากันล้มลง ถือเป็นโชคดียิ่งกว่าได้ที่ไม่ปะทะเข้ากับปีศาจระหว่างทาง หลังจากที่ตรวจเช็คจนแน่ใจว่าไม่มีใครไล่ตามแล้ว ทั้งสองคนถึงจะถอนหายใจแล้วจัดแจงหาโพรงไม้หรือต้นไม้ที่จะใหญ่พอให้พวกเขาปีนขึ้นไปอาศัย จนกว่าจะผ่านคำคินี้ไป แม้จะไม่ได้สบายนักแต่โรซานก็รู้สึกว่ที่นี่หลับได้ง่ายกว่าในคุกแล้วกัน เวลาเปลี่ยนผ่านเข้าเช้าวันใหม่พวกเขาจัดแจงคุ้ยถึงเส้นทางที่จะไปต่อปรากฏว่าบ้านของเด็กหนุ่ม นั้นอยู่ที่หมู่บ้านอีกแห่งเลยไปทางทิศตะวันตกในขณะที่หมู่บ้านของโรซานนั้นตั้งเลยไปทางทิศเหนือ แต่ก่อนที่จะได้บอกเล่าเด็กหนุ่มย้ดบางอย่างใส่มือของโรซานเมื่อแบมือดูก็เห็นว่ามันคือ สมุนไพรร! อันที่เขาตามหาใหม่ไม่รู้แต่เนี่ยช่วยจุดประกายความหวังในตาของโรซานได้เป็นอย่างดี “ไดยีนว่านายกำลังตามหามันไปให้แม่ที่กำลังป่วย ก็เลยแอบขโมยมาให้..” คำพูดแสนเรียบง่ายแต่เปี่ยมไปด้วยความอ่อนโยนทำเอาโรซานยิ้มกว้างทั้งน้ำตา “ขอบคุณที่มากผมจะไม่ลืมบุญคุณเลย! เอาละผมจะรีบนำไปให้แม่เดี๋ยวนี้แหละ ยังไงก็ขอให้โชคดีในการเดินทางนะ” “นายก็ด้วย แล้วพบกันใหม่วันที่ชะตาเราเวียนมาเจอกันนะ” แล้วทั้งคู่ก็แยกกันไปทั้งแบบนั้น

ถึงจะใช้เวลาไปบ้างแต่โรซานก็วิ่งมาเจอเส้นทางที่คุ้นเคยได้ในที่สุด เด็กชายวิ่งต่อไปมุ่งหน้าด้วยความหวังก่อนที่ความหวังนั้นจะพังทลายลงต่อหน้าต่อตาเมื่อตัวเขากลับมาถึงแล้วพบกับหมู่บ้านที่เจียบส่งัดสิ่งที่ยูตร

หน้าเป็นเพียงซากปรักหักพังที่จมอยู่ภายใต้กองดินขนาดใหญ่ โรซานรีบมองไปตามทางที่คุ้นเคย แต่สิ่งที่พบมีเพียงกองดินขนาดใหญ่ข้งๆแนวป่า จดต้งเดิมที่ควรจะมีบ้านของเขาอยู่ตอนนี้ไม่มีแล้ว โรซานออกตัววิ่งทั้งน้ำตาสมุนไพรรที่เคยภาคภูมิใจร่วงหล่นจากมือเขาไปไกล สิ่งเดียวที่เขาสนใจมีเพียงการชุดและชุดเท่านั้น ต่อให้จะเจ็บมือแค่ไหนเขาก็ไม่ยอมหยุด สายน้ำตาไหลจนกองดินตรงหน้าดูพรมัวเป็นแค่เส้นสีน้ำตาลปากพราตะโกนบางอย่างที่ฟังไม่ออก

เวลาผ่านมานานจนเขาหมดแรงจะชุดต่อไปแล้ว โรซานแค้นอนแอ่ตรงนั้นน้ำตาแห่งเป็นคราบตามกรอบหน้ามือเต็มไปด้วยบาดแผลจากการพยายามชุดมาเป็นเวลานาน ปากยังคงพึมพำ กลับมาแล้วนะ เจอยารรักษาแม่แล้วนะ ผมหิวจัง นี่ทุกคนยังอยู่กับผมใช่ไหม ยังไม่ทิ้งผมไปใช่ไหม ก่อนที่เสียงจะเจียบหายไปพร้อมกับเด็กชายที่หลับใหลสู่ห้วงนิทรา

ในคืนนั้นโรซานฝัน ฝันถึงช่วงเวลาที่เคยมีความสุขมีเขา พ่อ และ แม่กำลังแทะสั๊กกอนหินกินข้าว และพูดคุยกันอย่างสนุกสนานและแล้วก็เป็นตัวเขาที่ก้าวออกมาจากบ้าน พอหันกลับไปทั้งบ้านและพ่อแม่อีกเริ่มห่างไกลออกไปทุกทีแม้ว่าจะวิ่งไล่ตามเท่าไรก็ไม่ทันสุดท้ายก็มีเพียงข้อความสุดท้ายคลาสสิกที่พ่อแม่มักพูดกับเขาประจำเวลาแกล้งหลับ

‘โลกนี้นั้นโหดร้ายกับพวกเรานักลูกเอ๋ย พวกเราขอโทษจริงๆที่ทำให้ลูกต้องมาเผชิญกับความลำบากแบบนี้แต่พวกเรามีความสุขเหลือเกินที่ลูกได้เกิดมาโรซาน พ่อกับแม่ขอสัญญาว่าจะไม่ทิ้งลูกไปไหนแน่นอนเราจะอยู่กับลูกท่ามกลางโลกที่โหดร้ายแห่งนี้เป็นการไถ่บาปเอง’
ผมเองก็มีความสุขมากที่ได้เกิดมาเพราะจันอย่าขอโทษเลยนะ อยู่กับผมต่อไปก็พอ
ก็ไหนว่าสัญญากันไว้แล้วใจ !!

“!!!” โรซานสะดุ้งตื่นขึ้นมา ท้องฟ้าตอนนี้มีเมฆแล้วโรซานรีบลุกขึ้นมาด้วยสัญชาตญาณเผ่าระวังปีศาจตามที่ถูกสอนมา มือสัมผัสเข้ากับหินขนาดใหญ่ที่เขาใช้เป็นหมอนหนุนหัวเมื่อครู่ด้วยความนึกคิดที่บิดเบี้ยวบางอย่างโรซานรีบขุดเอาหินก้อนนั้นขึ้นมาแล้วพกติดตัวไปยังต้นไม้ต้นใหญ่ซักต้นที่เขาจะใช้เป็นที่พักพิงจากปีศาจในคืนนี้ คำคืนผ่านไปเช้าวันต่อมาถึง โรซานกลับไปจุดเดิมอีกครั้งแต่รอบนี้เขาไม่ได้ร้องไห้ไววายอีกแล้วเขาแค่นั่งเฝ้ามองมือก้อนหินในมือก่อนที่จะเริ่มออกตามหาจุดจุดอื่นๆหาอุปกรณ์บางอย่างทั้งค้อนหรือสิ่ว ล้วนเพื่อนำมาแกะสลักหินก้อนใหญ่เมื่อครู่ให้ออกมาเป็นตุ๊กตาก่อนหินสองสามก้อนที่บิดเบี้ยวเนื่องจากฝีมือยังไม่คงที่ โรซานฉีกยิ้มพอใจเล็กน้อยก่อนจะวางก้อนหินเหล่านั้นไว้แล้วเดินไปขุดๆลากๆของเท่าที่เขาจะหาได้มาทำเป็นที่พักฉบับง่ายๆตามที่พ่อเคยสอนไว้ หาชของป่าทั่วไปวางกับดักแล้วจับสัตว์มาก่อไฟทำอาหารตามแบบที่แม่เคยสอนและสุดท้ายจบด้วยการนั่งเผชิญกับก้อนหินสามก้อนที่แกะสลักไว้ตอนแรก

“ขอโทษที่ให้รอนานน่าา อันนี้ของพ่อ อันนี้ของแม่ ส่วนอันนี้ของผมหานแล้วนะครับ!”

โรซานพูดออกมาด้วยรอยยิ้มต่างกับตัวเขาเมื่อวานอย่างกับคนละคน เด็กชายกินอาหารเท่าที่หามาได้อย่างเอร็ดอร่อย ตรงหน้าก้อนหินพวกนั้นมีอาหารจานเล็กๆวางเอาไว้เช่นเดียวกันใครผ่านมาเห็นเข้าก็คงคิดว่าเข้าป่าไปแล้วแน่ๆซึ่งก็ ก็จริงมั้ง? ไม่รู้เพราะความฝันเมื่อวานหรือว่าสมองเขาจะเพี้ยนไปเพราะถูกโบสถ์เล่นงานจนสมองกระทบกระเทือน แต่โรซานในเวลานี้เขาคิดไปแล้วว่าก้อนหินที่ทำให้เขาฝันถึงความทรงจำแสนหวานเมื่อคืนได้คือก้อนหินวิเศษที่เป็นตัวแทนของทั้งพ่อและแม่ ส่วนเจ้าก้อนเล็กอันที่สามก็ทำเป็นตัวแทนของเขาเองเผื่อว่าพ่อกับแม่จะน้อยใจที่มีแค่เขาที่มีร่างมนุษย์

‘พ่อแม่จะผิดสัญญาได้ยังไงละเนอะ? พวกเขาก็คืออยู่ที่นี่แค่นี้ไม่ใช่ร่างมนุษย์เฉยๆ ผมกลับมาแล้วนะคราวนี้จะไม่ปล่อยให้พ่อแม่เหงาแล้วละ’ และวันคืนที่เขาใช้ชีวิตพร้อมกับหินในที่พักเล็กๆที่สร้างขึ้นมาก็เริ่มต้นขึ้น

วันคืนผ่านไปได้รวมอาทิตย์กว่าๆทุกอย่างดีดุดปกติ(?)จนกระทั่งวันนี้ที่มีพ่อค่านักเดินทางผ่านมาที่หมู่บ้านแห่งนี้ โรซานรีบหลบหลังต้นไม้ทันทีหวาดกลัวว่าพวกคนเหล่านั้นจะเป็นโบสถ์ที่จะมาพรากเขาไปจากพ่อกับแม่อีก

“จี้ๆ ซากปรักหักพังแห่งนี้มันอะไรกัน”

“ได้ยินว่าเป็นหมู่บ้านของพวกนอกคอกมาก่อน ไม่ใช่ว่าฟ้าลงทัณฑ์แล้วละ”

“ใครจะรู้อาจจะเป็นฝีมือของไอ้พวกใช้เวทย์มนตร์ก็ได้”

“เห้อ จะอะไรก็ช่างรีบไปกันต่อได้แล้วน่าเดี๋ยวก็นัดกันถึงที่พักพอดี”

“ฮ่าๆ ถ้างั้นเอาเรื่องประหลาดนี้ไปคุยไว้ที่โนนดีกว่า”

....เวทย์มนตร์? สิ่งน่าเหลือเชื่อที่ทำให้ทุกสิ่งที่เป็นไปไม่ได้เป็นไปได้..วิชาของพวกนอกคอกที่พวกโบสถ์หวาดกลัวจะกล่าวถึง ใช่เลย นี่แหละ! ทำไมเขาถึงไม่คิดให้ได้เร็วกว่านี้นะ ถ้ามีเวทย์มนตร์ละก็ทุกอย่างจะต้องกลับมาเป็นเหมือนเดิมแน่!!! ไม่รอช้าโรซานรีบคว้าเอาเสื้อคลุมของเขาใส่ชุดปิดเส้นผมไว้และแน่นอนว่าไม่ลืมที่จะคว้าเอาก้อนหินครอบครว้แพ็คใส่กระเป๋าไปด้วยกันเขาไม่กล้าทิ้งครอบครว้ไว้อีกครั้งหรือก่น่า

โรซานแอบด้อมๆมองๆตามหลังพ่อค้าไปจนมาหยุดอยู่โรงเตี๊ยมผสมบาร์แห่งหนึ่งที่อัดแน่นไปด้วย
นักเดินทางมากมายโรซานแอบแทรกตัวเข้าไปด้านใน ผู้คนมากหน้าหลายตากินดื่มพูดคุยเสียงดัง
ถึงเรื่อง‘ประเด็น’

“บ้านาหมู่บ้านทั้งอันมันจะไปโดนกลบไต่ยังงี้ต้องมีคนทำอะไรแน่ๆ!!”

“ฝีมือพระเจ้าแน่!!! ลงโทษพวกคนบาปให้สิ้นใจล่ะ!!!” ชายที่ดูเหมือนนักบวชพูด

“เหลวไหลเพีย พระเจ้าของพวกแกมันโหดร้ายขนาดนั้นเชียว?” ชายตัวโตคนหนึ่งหัวเราะตอบกลับ

“เหอะ จันคนสมองที่อย่างพวกเจ้ามีคำอธิบายที่ดีกว่านี้รึอะ?”

“เวทมนตร์ใจละเวทมนตร์ อะไรที่ยิ่งใหญ่และน่าสยดสยองแบบนี้มีแต่เจ้าพวกนั้นแหละน่า”

“อาจจะเป็นปีศาจก็ได้ล่ะ?” ชายผอมแห้งกล่าวอย่างสงสัย

“พวกเจ้าไม่คิดว่ามันแค่อยู่ก็เกิดตามธรรมชาติบ้างรึ?” ชายหนุ่มพูดอย่างเอือมระอา

“ธรรมชาติไม่โหดร้ายปานนั้นหรอกน่า” สหายของชายผู้นั้นกล่าวขัด

“อืม~จะมีของล้ำค่าอะไรให้สำรวจไปขายไหมนะ” ส่วนพ่อค้าก็ยังเป็นพ่อค้าวันยังค่ำ

เสียงพูดคุยโต้เถียงไปมาครึกครื้นน่าดูแต่สิ่งที่ดูจะสะดุดใจโรซานที่สุดก็คงไม่พ้นคำพูดจากปากของ
ชายร่างใหญ่ ไม่รอช้าเขารีบเข้าไปดึงชายเสื้อแล้วถามอย่างสงสัยทันที

“นี่เวทมนตร์มีอยู่จริงหรือครับ?”

“โอ๊ะ เจ้าหนูน้อยนี่มาได้ยังงี้กันช้าๆแน่นอนว่าก็ต้องจริงสิ ข้าเคยเห็นกับตามาแล้วนะ!!!”

“ซีโมนาเรกิร์ส เจ้าอย่าไปหลอกเด็กสิ” ภรรยาของเจ้าของโรงเตี๊ยมเอ่ยแซวขณะที่เธอแก้วเบียร์มา
เสิร์ฟ

“ข้าไม่ได้โม้เสียหน่อย!”

“จ๋าๆ” ภรรยาเจ้าของโรงเตี๊ยมเพียงโบกมือลาไปดูแลลูกค้าคนอื่นต่อ

“แล้วถ้าเวทมนตร์มีจริง ท่านลุงคิดว่ามันจะสร้างสรรค์ขึ้นชีวิตได้หรือไม่? สามารถถอนล้างคำสาป
ได้หรือไม่?” โรซานไม่ปล่อยให้โอกาสหลุดลอยรีบยิงคำถามต่อทันที

“โอ๊ะโอ เจ้าเชื้อข้าสินะช้าๆดิจริงๆ!! นั่นสินะ..ข้าเองก็ตอบอย่างมั่นใจไม่ได้หรอกแต่พลังอนุภาพ
ขนาดนั้นข้าว่ามันก็น่าจะทำได้หมดนั่นแหละ!!” ว่าแล้วก็กระดกเบียร์ไปสองสามอีก “ทำไมเจ้าถึง
สนใจนักละซีเด็กน้อย หรือว่าเจ้าก็เป็นหนึ่งในพวกที่ตามหามาก็ไรอะ?”

“มาก็ไรอะ?? คืออะไรหรือครับ” คำที่ไม่คุ้นเคยปรากฏขึ้นมาแล้ว

“ไกลออกไปในดินแดนทางตอนเหนือ มีสถานที่ที่ผู้ใช้เวทมนตร์รวมตัวกันอยู่ นั่นแหละคือมา
ก็ไรอะ”

“ว่ากันว่าใครก็ตามที่ปรากฏในเวทมนตร์จะออกเดินทางไปที่นั่น สญเสียดวงตาแลกกับความรู้ใน
วิชาต้องห้าม” เพื่อร่วมโต๊ะของชายร่างใหญ่กล่าวเสริมในขณะที่อีกฝ่ายกำลังดื่มจัด

“มีแต่พวกโง่เท่านั้นแหละที่ไป ฟังยังงี้ก็ดูเหมือนนิทานหลอกเด็ก” นักบวชคนเดิมกล่าวแหวะแต่
นั่นไม่เข้าหูของโรซานเลยซักนิดเพราะตอนนี้ดวงตาของเด็กน้อยดูจะเต็มไปด้วยประกายแห่งความ
หวัง แบบนี้แปลว่าตัวเขาเองก็มีโอกาสที่จะมีเวทมนตร์แล้วนะสิ!!!

“ผ ผมอยากตามหามาก็ไรอะ!” โรซานโพล่งขึ้นมาทำเอาโต๊ะนั้นเงิบมองตากันใหญ่ก่อนที่จะ
หัวเราะออกมาพูดเชิงๆว่าใจกล้านี่หว่าแล้วก็พากันยี้หัวโรซาน

“เอาสิเจ้าหนู พวกข้าจะไปทางเหนือพอดีคงพอไปส่งเจ้าได้ซักเมืองแถวนั้นนั่นแหละ ที่เหลือก็
แล้วแต่เจ้าเลย”

“จริงหรือ?”

“แต่เจ้าก็ต้องทำตัวเป็นประโยชน์ด้วยล่ะ”

“อยากให้ทำอะไรก็สั่งมาได้เลย ผมทำได้ทุกอย่างนั่นแหละ!”

“ช้าๆเก่งให้เท่าที่ปากว่าละ พวกข้าจะออกเดินทางพรุ่งนี้ยามตะวันตกขึ้นเพราะจันคืนนี้ก็รีบกลับบ้าน
ไปบอกลาพ่อแม่ซะนะ” โรซานโดนโยกหัวไล่ไปที่แต่เจ้าตัวก็ตะโกน อ้อ! ให้ด้วยรอยยิ้มแล้ววิ่งออก
จากร้านกลับไปจนถึงเนินดินที่ปักชั่วคราวที่เดิมของเขา

“ไต่ยืนมัย! ผมจะเรียนเวทมนตร์แล้วพาทุกคนกลับมาเองแล้วผมก็จะเก่งขึ้นๆจนไม่มีใครกล้ามาดุถูกหรือทำร้ายพวกเราได้!!” โรซานตะโกนป่าวประกาศต่อชาวปรั๊กหักพังตรงหน้า ในหัวของเขามันเหมือนกำลังมีเสียงเชียร์จากเหล่าผู้คนในหมู่บ้านแห่งนี้ คำคั้นนั้นเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะพูดคุยโมโหอดถึงสิ่งที่จะทำเมื่อมีเวทมนตร์(เสียงของโรซานคนเดียววนะนะ) โรซานแพ็คของเท่าที่เขาหาได้ใส่กระเป๋าแล้วเข้านอนโดยคาดหวังถึงวันพรุ่งนี้ยิ่งกว่าสิ่งใด

คืนนั้นโรซานฝันอีกครั้งแต่คราวนี้ไม่ได้มีแค่เขาที่ก้าวออกมาจากบ้านอีกแล้ว พ่อกับแม่จับไหล่ของเขาแล้วพาประคองก้าวไปด้วยกัน โดยมีจุดเป้าหมายเดียว

‘มุ่งสู่มาภิเษก’

จากนี้ก็จะเป็นเรื่องราวการเดินทางของเด็กน้อยคนหนึ่งแล้วละ โรซานติดรถไปกับพ่อค้าหรือนักเดินทางคนแล้วคนเล่าระหว่างนั้นก็ลองทำงานต่างๆมากมายส่วนใหญ่เน้นแรงงานระยะกำหนดที่จะติดรถไปด้วยไม่ได้ก็ต้องเดินทางเท้าเปล่าเร่ร่อนสอบถามทางไปเรื่อย ช่วงว่างๆก็ขีดเกลาสเกลการแกะสลักแล้วเอามันมาใช้ประโยชน์หาเงินเลี้ยงชีพในการเดินทางอันแสนยาวไกล ระหว่างทางโรซานได้พบผู้คนมากมาย บางคนก็ใจดีมากจนชักชวนที่จะให้เขาพักหลักอยู่ด้วยกัน บางคนก็แสนโหดร้ายพอเห็นว่าหมดประโยชน์ก็ปล่อยเด็กน้อยทิ้งไว้กลางทางหวังให้ตายเสีย บ้างต้อนรับบ้างเฉยเมยบ้างขับไล่แต่ที่นำตราจริงใจที่สุดก็คงจะเป็นหญิงสาวนอกคอกคนหนึ่งการสอนวิธียอมสยบเจ้าปัญญาของเขาให้อ่อนลงจนเหมือนสีน้าตาลทองแทนสิ่งนี้ช่วยให้ชีวิตการเดินทางของเขาดีขึ้นเยอะ(ตอนแรกโรซานนึกว่าเธอใช้เวทมนตร์เสียอีกแต่เธอบอกนี่เป็นเพียงสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการพยายามมีชีวิตรอดต่อไปก็เท่านั้น) การเดินทางไม่ง่ายเลยไหนจะมีปีศาจให้คอยระวังตัวอีก แต่ตัวโรซานไม่เคยย่อท้อแม้แต่ครั้งเดียวอย่างไรเสียเขาก็ยังมีพ่อกับแม่(?)อยู่เคียงข้างซะอย่างไม่ว่าจะเจออะไรก็ผ่านไปได้นั่นเอง

และในที่สุดหลังผ่านการเดินทางมาเป็นปีๆก็มาถึงจนได้ เมืองแห่งทางเหนือ:มาภิเษก

—ปลื้มบท END—

นิสัย: แบ่งตามลักษณะนิสัยใหญ่ๆโดยรวม

หลุดตัวเอง

ด้วยความตั้งใจเดิมที่ต้องการชุบชีวิตหรือเสกสร้างสิ่งมีชีวิตแต่เมื่อเขาเรียนรู้ว่ามันเป็นไปได้โรซานก็เริ่มหลุดตัวเองด้วยการคิดว่าเขาสามารถสร้างมันขึ้นมาได้สำเร็จ(ทั้งๆเป็นเพียงการใช้เวทย์ขยับสิ่งของให้เคลื่อนไหวยาวกับมีชีวิตแต่เพราะมันขยับได้ไหลลื่นมากจนโรซานเริ่มเข้าใจผิดไปทีละเล็กละน้อยจนกระทั่งถลาลึก) เขาปฏิบัติกับมันมีชีวิต(?)นี้อย่างกับบุคคลจริงๆไม่ว่าจะเป็นพูดคุยด้วย แนะนำตัวหิวนั้นๆกับผู้อื่น ให้เครดิตหิน และอื่นๆอีกมากมาย

“เอ้ มาขอบคุณฉันทำไมกัน?? เมื่อก็เป็นฝีมือของราวีโอลี่ต่างหากที่ช่วยนายไว้ขอบคุณเขาสี” ว่าแล้วก็ยื่นหินหน้าตาประหลาดให้ดู

มั่นใจในตนเองสูง

โรซานมั่นใจในพลังเวทย์ของเขาและนอกจากนี้ยังคอยฝึกฝนมันอยู่ตลอดเวลาด้วย จนถึงจุดหนึ่งที่กล้าเอ่ยปากเรียกตัวเองว่า ‘อัจฉริยะ’(ความมั่นใจส่วนนี้มาจากการหลุดตัวเองว่าสร้างชีวิตสำเร็จทั้งๆคนอื่นทำไม่ได้) และเขาไม่ยอมให้ใครหน้าไหนทั้งนั้นมาทำลายความมั่นใจนี้ ถ้าจะเอาไปพูดลับหลังหรืออะไรเขาไม่สนใจหรอกแต่ถ้ามาพูดหยามกันซึ่งๆตาก็คงต้องมีวางมวย100% (ลึๆ

แล้วเขาก็แค่สร้างความมั่นใจขึ้นมาเป็นให้ตัวเองเป็นที่หวั่นเกรงและไม่อยู่ใต้อำนาจคนอื่นเท่านั้น ไม่พูดกดดันคนอื่นหรือยกเว้นจะมีคนเริ่มก่อนถึงตอนนั้นเราจะได้สงครามปากแซ่บกัน)

* โรซานจะให้ความเคารพกับผู้ที่เขายอมรับว่าเก่งมีฝีมือมากเช่นอย่างอาจารย์หรือนักเรียนตัวท็อปมากมาย

* กับผู้ที่อ่อนกว่าโรซานจะค่อนข้างไม่ให้ความสนใจมากนัก ไม่คาดหวังอะไร ไม่เชื่อใจในฝีมือ แต่ก็คุยกันได้ตามปกติ เขามักที่คอยมองคนมีศักยภาพว่าจะดีขึ้นได้แค่ไหนบางทีก็ให้คำแนะนำได้เป็นประโยชน์อย่างน่าเหลือเชื่อ(แล้วเดี๋ยวมันจะไปยึดที่หลังว่าเพราะคำแนะนำจากอัจฉริยะแบบฉันยังงั้นล่ะ!)

“จ๊ๆ ถ้าจะเทียบชั้นกับอัจฉริยะแบบฉันยังเร็วไปนะ”

ร่าเริง

เดิมทีโรซานก็เป็นเด็กร่าเริงเสียงดังเหมือนดังจุดสนใจอยู่แล้ว น้อยครั้งมากที่จะเห็นเขาอยู่อย่างเงิบเขยิบแต่ถึงจะร่าเริงแค่ไหนเมื่อมันพ่วงกับนิสัยแปลกๆที่เขาให้กับคนอื่นเลยทำให้โดนเว้นระยะห่างบ้างพอสมควรแต่ถึงอย่างงั้นโรซานก็ยังเข้าหาผู้คนตามปกติอยู่ดี

ไม่คิดก่อนทำหรือพูด

ด้วยความซึ่ซ้งเสียหรืออะไรก็ยากที่จะทราบแต่โรซานเป็นพวกมือไวปากไวมาก พอมมีความคิดอะไรพูดมาเป็นอย่างแรกก็เหมือนจะลงมือทำหรือพูดทันทีโดยไม่คิดคำนึงถึงผลที่ตามมา จนบางทีก็อาจทำให้เกิดเรื่องได้จำเป็นต้องมีคนมาคอยเบรกไว้มั้งจันซิบกันหมดแน่

“ถ้าไม่ลองทำดูก็ไม่รู้หรอกน้าว่าจะสำเร็จรึเปล่า”

“อุหะ หน้าตาดูไม่ได้เลย” พอไม่คิดถึงผลที่ตามมาแล้วกลายเป็นว่าเป็นคนที่พูดตรงมากถ้าคุณอยากความเห็นแบบไม่มีคำปลอมใจก็โรซานนี่แหละคือคำตอบ!!

สิ่งที่ชอบ:

- เหล่าหินและผลงานแกะสลักของเขา
- คนที่ใจดี
- เนื้อย่าง/อาหารดีๆอื่นๆที่ทำให้ให้อิ่มท้อง
- การหมกตัวทำการทดลองบางอย่าง
- คนมากฝีมือ นับถือมากๆ
- ยาพื้นพลังเวทย์(ลามไปชอบวิชาปฐาด้วยเพราะมันสุดจะมีประโยชน์เลย)

สิ่งที่ไม่ชอบ:

- คนมาหาเรื่อง/พวกคนที่พยายามว่าเขาไม่เก่ง(พวกนายแค่จิกจิกพูดมา!!)
- อากาศหนาว
- โบสถ์

ความสามารถพิเศษ:

การแกะสลัก ด้วยความที่ได้รับการสั่งสอนจากพ่อมาและฝึกฝนสกลนี้มาเป็นเวลาหลายปีงานแกะสลักของโรซานจัดได้ว่างดงามไร้ที่ติ บางทีเขาก็ขอให้เพื่อนนักเรียนคนอื่นหรืออาจารย์มาเป็นแบบฝึกแกะสลักรูปปั้นและบอกเลยว่าเขาทำออกมาได้เหมือนมากจนน่ากลัวเขี้ยวล่ะ(ยิ่งทำให้ขยับด้วยเวทย์แล้วยิ่งดูเหมือนมีคนคนนั้นสองคนเลย) ว่ากันว่าโรซานขายงานแกะสลักของเขาอยู่ละถ้าสนใจก็มาสั่งทำได้นะ! ถึงแม้พ่อค้าจะดูไม่น่าพูดคุยไปบ้างแต่รับประกันฝีมือระดับ5ดาว!!

ความสามารถในการเอาชีวิตรอด โรซานรู้พื้นฐานในการเอาชีวิตรอดในป่าแทบทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นการหาของป่า การวางกับดัก การจุดไฟ ทำที่พักชั่วคราว หรือ วิธีหลบเลี่ยงมอนสเตอร์แบบมีประสิทธิภาพคอนเฟิร์มจากประสบการณ์ที่ใช้เดินทางมาที่นี้

การตรวจจับพลังเวทย์ เนื่องจากเป็นผู้มีพรสวรรค์ในธาตุดินแถมยังฝึกฝนตัวเองเป็นประจำโรसानสามารถสัมผัสถึงพลังเวทย์และระบุตำแหน่งได้แม้มองไม่เห็น(สัมผัสผ่านพื้นดินจะดีที่สุด ใช้ตรวจถึงสิ่งที่มีพลังเวทย์แล้วถูกฝังไว้ได้ด้วยนะ!) นอกจากนี้เขายังสามารถสัมผัสได้ถึงความคงที่ของพลังเวทย์ในตัวผู้อื่นได้ด้วย แถมยังได้รับรู้ถึงพลังเวทย์ในตัวปีศาจด้วยนี่มันการค้นพบ!?

ธาตุพรสวรรค์: ดิน

ธาตุหลัก: ดิน-โลหะ

อธิบายรายละเอียดพลัง:

- **การขยับดิน-หิน-แก้ว-โลหะ ตามใจนึก** - โรसानสามารถแปลงเวทย์ขยับก้อนดิน-หิน-แก้ว-โลหะ ไปมาได้ตามใจนึกไม่ว่าจะทำให้ลอย ไปซ้าย ไปขวา หรือไปเกาะหรือเช็กหัวใครเขาทำได้หมด โดยเขาจะร้ายโถมดินเฉย เฉพาะในช่วงแรกเพื่อสั่งให้ขยับเท่านั้น จากนั้นจะเป็นการขยับมือ/ไม้คทาและออกคำสั่งเล็กๆน้อยๆ
*โรसानสามารถนำดินหรือหินไปยึดใส่อะไรอุปกรณ์อะไรซักอย่างแล้วทำทรงเหมือนขยับของสิ่งนั้นได้เช่นกัน
*สามารถขยับแก้วที่ถูกเป่า/แกะสลักไว้แล้วได้-ขยับรวบรวมเศษแก้วที่แตกให้มาประกอบรวมกันได้(เมื่อปลดเวทย์จะกลับไปแตกกองกันเหมือนเดิม)
*โรसानมักที่จะขยับหุ่นที่แกะสลักจากวัสดุชั้นยอดเอาไว้แล้วเพื่อประหยัพลังเวทย์ในการสร้างแล้วไปลงกับการขยับเพื่อใช้ต่อสู่แทน
** สอดคล้องกับการหลอกตัวเองโรसानมักจะขยับก้อนหินเล็กๆที่ตั้งชื่อว่าราวีโอลี่(หนึ่งใน3หินก้อนแรกๆในสตอรี่ตัวแทนของโรसान ทำมาจากหินที่มีความแข็งสูงและตีบวกความแข็งแรงเข้าไป)ตลอดเวลา การเคลื่อนไหวนั้นสมูทมากจนมันดูเหมือนมีชีวิตแต่การทำแบบนี้จะถือว่าโรसानจ่ายพลังเวทย์อยู่ตลอดเวลาหากเขาหลุดโฟกัสหรือเหนื่อย/พักก้อนหินนี้ก็จะกลับสู่สภาพเดิม เวลาที่ไม่เห็นราวีโอลี่แปลว่าโรसानเหนื่อยและกำลังพักฟื้นฟูอยู่(เขาจะอ้างว่าราวี่หลับอยู่)
- **การสร้างหุ่น(สิ่งต่างๆ)จากดิน-หิน-โลหะ** - โรसानสามารถตะดินสร้างเป็นหุ่นดินหินอย่างรวดเร็วจากพื้นดินได้โดยรูปร่าง ขนาด จำนวน และความละเอียดจะเป็นไปตามจินตนาการและความเข้าใจในดีเทลของโรसानทั้งนี้ทั้งนั้นความสวยงามไม่ได้มีผลต่อความสามารถ เรื่องพวกนั้นจะขึ้นอยู่กับชนิดดินที่ใช้และความสามารถเวทมนตร์ที่โรसानถ่ายทอดเข้าไปในหุ่นตัวนั้นๆ
* โรसानสามารถจ่ายพลังเวทย์เพื่อแปรเปลี่ยนรูปลักษณะของหุ่นระหว่างการต่อสู้ได้ (ความสามารถนี้ใช้กับหุ่นที่ถูกปั้นไว้แล้วได้เช่นกัน)
*ไม่จำเป็นต้องเป็นหุ่นเสมอไปสามารถจินตนาการแล้วสร้างเป็นกำแพงป้องกันการโจมตีหลุมกับดัก หรือที่ปักชั่วคราวได้ด้วย อย่างว่าทุกอย่างขึ้นอยู่กับจินตนาการแต่ยิ่งถ้าสร้างใหญ่หรือมีจำนวนมากก็จะยิ่งจ่ายพลังเวทย์มาก
*สร้างเป็นอาวุธได้หากเข้าใจถึงโครงสร้างอาวุธนั้นๆ
*สามารถสร้างกองทัพหินจิ๋วขนาดย่อมๆไปรุมหรือทำอะไรซักอย่างได้ ยิ่งเป็นทรายนะ..ข้าไม่ชอบทราย..
*ปัจจุบันยังสร้างจากแก้วไม่ได้แต่เจ้าตัวกำลังฝึกฝนอยู่

☆ สองสกิลแรกคือเวทย์เฉพาะตัวของโรसानเลย(การจะเลียนแบบก่อนอื่นก็ต้องเข้าใจถึงรายละเอียดการแกะสลักชั้นสูงอย่างโรसानละนะ เลียนแบบยาก)

☆ เวทย์เฉพาะตัวที่สร้างตอนเลื่อนขั้นปี 'โซ่เหล็ก' เป็นโซ่ที่ทำมาจากเหล็กชั้นดีตีบวกความคงทนเมื่อนำมาใช้ร่วมกับหลายๆสกิลก็จัดเป็นอาวุธนางงานชั้นเยี่ยม(ก็คนมันชนโกเลมที่แกะสลักไว้ไปด้วยทุกทีไม่ได้เน่าแต่อันนี้พกได้) โรसानใช้เวทย์ในการควบคุมมันด้วยจึงสามารถขยับได้อย่างลื่น

ไหลอย่างกับงูเลย! ใช้ปิดป้องก็ดี ใช้ฟาดโจมตีก็ได้ เนื่องจากลักษณะเป็นโซ่มีข้อการต่อชัดเจนจึงสามารถถอดประกอบได้หมายความว่าสามารถเพิ่มระยะหรือจำนวนได้ตามใจชอบนั่นเอง นอกจากนี้เมื่อผสมกับเวทย์ดำดินแล้วมันสามารถโผล่ขึ้นมารัดศัตรูจากพื้นดินได้อีกด้วย สารพัดประโยชน์เน้อ ((เนื่องจากไม่ได้มีความคิดจะทำร้ายผู้อื่นจึงไม่สร้างเป็นของมีคมแต่เน้นไปที่การจับกุมแทนอีกอย่างโซ่มันหลวมง่ายกว่าอาวุธนี่นา-))

- **การเสริมพลังความแข็งแรงให้วัตถุ** - ส่วนมากโรซานจะใช้เสริมความแข็งแรงให้หุ่นของตัวเองแต่เขาสามารถเสริมความแข็งแรงให้กับสิ่งต่างๆที่ทำจาก ดิน หิน เหล็ก กระจุก ได้ เป็นระยะเวลาหนึ่งพอเลิกใช้ก็จะกลับไปเป็นความแข็งแรงตามปกติ
*ปัจจุบันกำลังอยู่ในช่วงทดลองกับตัวเองเพื่อเสริมความแข็งแรงให้ร่างกายบ้าง(การเปลี่ยนผิวหนัง-กระดูก ให้เป็นหิน/เหล็ก นั่นเอง)
- **การสาปแช่งเป็นหิน [คำขู่]** - โดยการออกคำสั่งสร้างเป็นเกราะดินปิดขึ้นไปรอบๆตัวของบุคคลที่เขาต้องการ รายละเอียดการสร้างนั้นประณีตมากเสียจนดูเหมือนว่าโรซานสาปคนผู้นั้นเป็นหินไปจริงๆ
*เงื่อนไขคือคนคนนั้นต้องค้างอยู่เท่านั้นๆให้นิ่งที่สุดเท่าที่จะนิ่งได้เพื่อความสมจริง
- **การดำดิน** - การทำให้ดินรอบตัวนั้นอ่อนนุ่มมากๆพอที่จะทำให้ตัวเขาสามารถวิ่งลงไปได้ดินได้จากนั้นก็ออกคำสั่งให้มันขยับไปตามทิศทางที่เขาต้องการ แต่ระหว่างอยู่ด้านใต้นี้เขาจะไม่สามารถมองเห็นอะไรได้ทั้งนั้นต้องอาศัยแรงสัมผัสหรือความรู้สึกถึงพลังงานเวทมนตร์ในการกำหนดทิศทางที่เขาจะไป เวทย์นี้สามารถนำมาประยุกต์เพื่อขังศัตรูไว้ใต้ดินได้ด้วย (มีสตอรี่ว่าครั้งแรกที่เขาทำได้เพราะว่าโรซานตกจากที่สูงล่ะ! การทำให้ดินอ่อนนุ่มพอที่จะรองรับเขาได้นี้ถือว่าช่วยชีวิตเลย)

ความสามารถต่อเวทย์อื่นๆ

- เวทย์ไฟ ☆☆☆ : ใช้ได้บ้างตามพื้นฐานที่เรียนมาอย่างการเสกไฟ(ต้องหาเชื้อเพลิงมาต่อแต่โรซานมองว่ามันเปลืองพลังเวทย์ก่อไฟแบบธรรมดาเอาเห็นที่จะง่ายกว่า)หรือสร้างมวลความร้อน
- เวทย์น้ำ ☆☆☆ : ใช้ได้บ้างตามพื้นฐานที่เรียนมาอย่างการเสกน้ำ/สั่งให้น้ำขยับในสถานะของเหลว
- เวทย์ลม ☆ : ใช้แทบไม่ได้เลยอย่างมากก็แค่ทำให้ลมแรงขึ้นละมั้ง แถมเขายังชี้ไม้กวาดห่วยมากด้วย
- เวทย์แสง ☆☆ : ได้พอแค่เสกดวงไฟขนาดเท่าหิ้งห้อยพอมองเห็น
- เวทย์รักษา ☆☆ : พอใช้ได้แต่โรซานไม่ค่อยชอบเท่าไรเพราะมันสุดจะเปลืองพลังเวทย์เลยใช้เฉพาะยามจำเป็นเท่านั้น
- เวทย์ช่วยเหลือ ☆☆☆☆ : เนื่องจากหลักการมันคล้ายๆกับการควบคุมหุ่นของโรซานจึงใช้เวทย์นี้ได้ดี อีกอย่างมันโคตรจะสะดวกและเทไปเลยนี่นา!
- เวทย์สื่อสาร ☆☆☆☆ : เรียนรู้วิธีทำมาจากวิชาสัณยเวทและในฐานะของผู้ชำนาญการธาตุดินจึงใช้เวทย์นี้ได้ดี

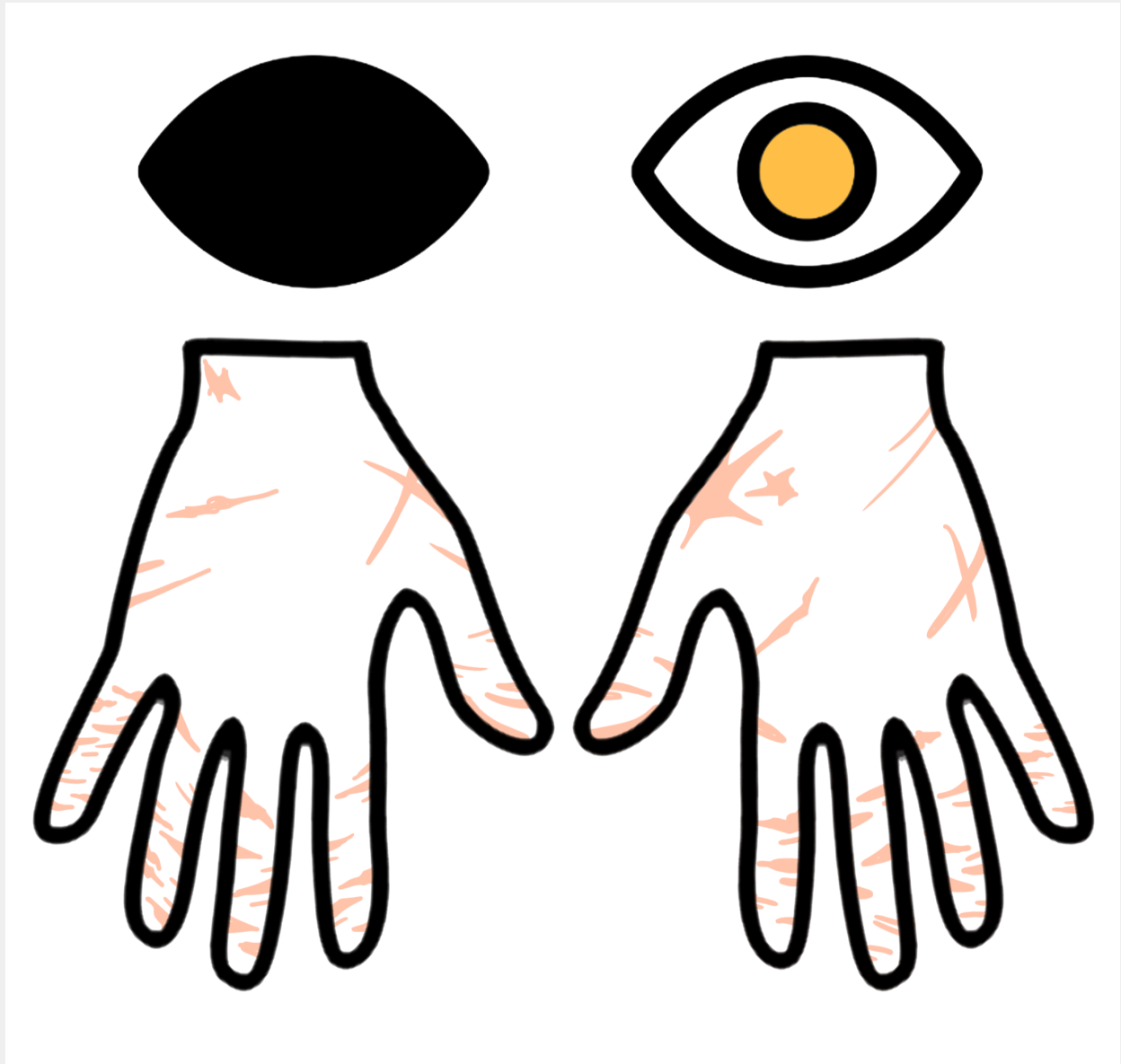
- วิชาปฐยา ☆☆☆☆ : ถนันทยาแปลงกายและยาฟื้นฟูพลังเวทที่สุด
- วิชาสลักเวท ☆☆☆☆ : ช่วยผอ.ป๋ม(?)เข็มกลัด+ขายกระจกเวทอยู่นะถ้าใครสนใจ

** เวทย์ดินจะถือเป็น☆☆☆☆

ไม้คทาเวท: กิ่งไม้ของต้นลูกพลับ ขนาด11นิ้ว ทาสีน้ำตาลทองเคลือบเพื่อความสวยงามและมีการสลักชื่อโรซานไว้อย่างชัดเจน

อื่นๆ:

- หมู่บ้านของโรซานโดนดินถล่มใส่ฉับพลันแต่เนื่องจากความรู้สมัยนั้นที่มีไม่มากจึงมองว่ามันดูเหมือนเรื่องเหนือธรรมชาติ
- โรซานเย็บตัวรับบันโบว์เข้ากับผ้าคลุมไปเลยเนื่องจากตัวเขาเป็นคนขี้นาวเลยแทบไม่ถอดออก แคมใส่เสื้อคลุมมันเทกว่านี่นา!!
- ปัจจุบันผมของโรซานที่เห็นปลายเหลือๆน้ำตาลๆคือของเก่าที่ย้อมไว้ (วิธีที่ใช้คือวิธีธรรมชาติของชาวยุคกลางจึงย้อมได้เพียงแค่การทำให้สีผมซีดลง)
- เนื่องจากใช้เวทย์ขยับราวี่ไอส์อยู่แทบตลอดเวลาเลยเป็นเรื่องปกติที่จะเห็นเขาเหนื่อยหรือหลับไประหว่างวัน(คาบเรียน) แต่เพราะฝึกฝนทำหายซีดจำกดอยู่ทุกวันเลยดูเหมือนจะมีความอดทนมากขึ้นนะ

- มือของโรฮานจะมีสัมผัสด้านมากจากงานแกะสลักและใช้แรงงาน
- มีแผลยับย้อยเต็มมือไปหมดโดยเฉพาะตรงนิ้วมือ(จากการพยายามขีด) บ้างก็เป็นแผลใหม่ แผลขนาด บลาๆมากมาย
- มองไกลๆไม่ค่อยเห็นหรือต้องมาดูใกล้ๆ

ติดตามตัวละคร: <https://bsky.app/profile/mgr-rohan.bsky.social>

ช่องทางติดต่อผู้ปกครอง: <https://www.facebook.com/share/1JYmEThwEp/>

Achievement box

Achievement box	
 การเรียนรู้	☒ เลือกไม่คทาประจำตัว ☐ ร่วมฝึกวิชาธาตุ ☒ เลือกธาตุหลัก ☐ ใช้เวทหลักในธาตุที่ไม่ตรงกับธาตุพรสวรรค์ ☒ ช่วยทำอาหารในคานคหกรรม ☐ เข้าสอบวิชาเวท ☐ ชีไม่กวาดจนคนล่อง ☐ เรียนจบ
 เทศกาล	☒ เข้าร่วมพิธีจันทร์ดับ ☐ ชื่อของในตลาดฤดูใบไม้ร่วง ☐ ร่วมเทศกาลแพนเค้ก ☐ ร่วมเทศกาลฉลองวันเกิด ☐ ฟังคำทำนายจากองค์วิว ☐ เต้นรำในเทศกาลฤดูใบไม้ผลิ ☐ อ่าลารุ่นพี่ในพิธีจันทร์ดวง
 ผลบุญภัย	☐ ออกไปข้างนอกในคืนจันทร์เต็มดวง ☐ หาของป่า ☐ ทำพารทไทม์ ☐ ฆ่าปีศาจ ☐ กินผลแอปเปิ้ลจากต้นแอปเปิ้ลร้อยปี ☐ ได้รับการปกป้องจากเข็มกลัดโรงเรียน ☐ สลบแล้วตื่นที่ห้องพยาบาล

- เอกสารสมัครเข้าเรียน -

เพื่อเข้าศึกษาในโรงเรียนมาภิโรชา ข้าพเจ้า Rohan ขอทำการสัญญา

1. หากต้องการพลั้งเวทมนตร์ ข้าพเจ้ายินดีจะสูญเสียดวงตาข้างหนึ่งเป็นการแลกเปลี่ยน และได้รับทราบแล้วว่าการสูญเสียนี้จะมีวันได้กลับมา
2. ข้าพเจ้าจะใช้เวลาไม่ต่ำกว่า 3 ปีและไม่มากกว่า 6 ปีในการศึกษาร่ำเรียน และหากไม่ผ่านการประเมิน ข้าพเจ้ายอมรับเงื่อนไขที่ว่า
 - 2.1 จะไม่สามารถใช้เวทมนตร์นอกเขตกำแพงเวทได้
 - 2.2 จะไม่สามารถกลับเข้าเรียนในโรงเรียนได้อีก
3. ข้าพเจ้าได้รับรู้ถึงกฎของโรงเรียน อันได้แก่
 - ห้ามทำร้ายร่างกายผู้อื่น
 - ห้ามขโมยของของผู้อื่น
 - ห้ามทดลองใช้เวทกับสิ่งมีชีวิตโดยพลการ
 - ไม่ดื่มเหล้า สูบยาสูบในเวลาเรียน
 - ไม่ทำลายตึก อาคารเรียน
 - ในคืนจันทร์เต็มดวง นักเรียนปีต้นและนักเรียนที่ใช้เวทมนตร์ไม่ได้
 - ห้ามออกจากอาคารโดยเด็ดขาดและรับทราบว่าหากไม่ปฏิบัติตามอาจก่อให้เกิดความสูญเสียต่อทั้งตัวเองและผู้อื่น หรือถูกลงโทษได้
4. ข้าพเจ้าได้รับทราบแล้วว่าเมื่อตอบรับสัญญาฉบับนี้ จะถือว่าข้าพเจ้าได้กลายเป็นทรัพย์สินของผู้อำนวยการ และเป็นส่วนหนึ่งของโรงเรียนมาภิโรชา ทั้งนี้เพื่อให้การดำเนินการทางเวทมนตร์เป็นไปได้อย่างราบรื่น

ลงชื่อ

Rohan

เมื่อตอบรับและยื่นเอกสารแผ่นนี้กลับคืนให้ทางโรงเรียนจะถือว่าสัญญาเป็นอันเสร็จสิ้น

Magi ✕ lair

"โย! อัศจรรย์มาแล้ว!!"

"อ๊ะ ราวี่โอลี่ก็อยู่นะ"

Name Rohan
โรฮาน

Year ปีกลาง Age ~17

Height 167 Weight 52

Gifted Element

Main Element

#Mgr_commu